

МОЛОДИЙ КОШТАР

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX.

№ 93 [949].

ЧЕТВЕР, 8 СЕРПНЯ 1968 РОКУ.

Ціна 2 коп.

ВЧОРА в Кіровограді закінчив роботу дводенний семінар секретарів комсомольських організацій найбільших промислових підприємств області. Відбулася розмова про діяльність комітетів комсомолу напередодні піввікового ювілею ВЛКСМ. З доповіддю в цьому питанні виступив перший секретар обкому ЛКСМУ М. Спротюк.

Про роботу комітетів

СЕМІНАР РОБІТНИЧИХ КОМСОРГІВ

комсомолу по організаційно-політичному зміцненню комсомольських організацій говорив на семінарі другий секретар обкому ЛКСМУ М. Гайдамака.

Секретар обкому ЛКСМУ Г. Лашевська виступила в питанні про ідейно-політичне загартовування молодого людину.

Досвід роботи поділилися секретарі комітетів комсомолу Кіровоградського агрегатного заводу В. Терещенко, Кіровоградської швейної фабрики Т. Духобор, Олександрійського електромеханічного заводу М. Анисімова.

Учасники семінару побували в комсомольців заводу «Червона зірка», відвідали народний музей цього підприємства, зустрілися з молодими спеціалістами, комсомольськими активістами.

ОПТИМІСТИ

ВУЗ ПРИЙМАЄ ПОПОВНЕННЯ

Скільки їх сьогодні в Кіровограді? Хлопців і дівчат з Києва і Одеси, Москви і Алма-Ати, і звичайно, з нашого сонячного степу... Вони — абітурієнти інститутів сільськогосподарського машинобудування, педагогічного, технікумів, училищ. В екзаменаційних листах з'явилися перші оцінки. Перші радощі і невдачі...

Скільки їх? В один Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування близько семисот претендентів. Більшість майбутніх студентів — випускники сільських шкіл.

До інституту сільськогосподарського машинобудування ми завітали рано-вранці. І зразу ж потрапили в оточення напружене, а заодно й гомінке та веселе. Одним словом, абітурієнтам не треба було позичати ні оптимізму, ні тривоги.

Якраз був екзамен з математики.

В котрий раз то відкривають, то закривають підручники Клава Саміщенко з Кіровограда, Люда Моргун з села Хащеватого Гайворонського району... Письмовий екзамен дівчата склали на відмінно, а як буде з усіми? Хвилюються...

Хлопці безлечніші. Тут, то там зібралися групами, гомонять. Одні доводять формули, інші обмінюються думками про новий фільм, треті збирають гроші на концерт Йосифа Кобзона.

І раптом:

— Увага! Абітурієнтам групи 216 пройти до 225 аудиторії.

Хто ж перший? Сміливіці знайшлися. Їм не треба повторювати запрошення двічі.

Тиша в коридорах інституту, тиша в аудиторіях. Там схилилися над столами вчорашні випускники, їх поглинули математичні мудрощі.

Та минає якийсь десяток хвилин, і до викладача О. С. Чорновола підходить стрункий юнак.

— Готовий...

Відповідь лаконічна, точна.

Олександр Семенович

виводить першу п'ятірку. Вдивляється в екзаменаційний лист. Звідки він, цей до наївності серйозний хлопець? Ага... Село Глинське Кремгесівського району. Олексій Ситник. Згадає викладач: в Олексія і письмова — відмінно...

З аудиторії виходить Михайло Видиборський. Киянин.

— Ну?

— П'ятірка...

В сусідній аудиторії теж «мудрують» над екзаменаційними білетами... Ось виходить у коридор розчервонала симпатична дівчинка. Здається, вона

щойно підіймала якийсь вантаж. Знайомимось: Людмила Черненко, випускниця Кіровоградської середньої школи № 34. Її теж можна вітати. Екзамен з усної математики Люда склала на чотири.

«Щасливчики... Матема-

тику складено. Тепер можна і на пляж податися...» Читаємо думки абітурієнтів, які ждуть своєї черги, яким ще не одну годину розплутувати в пам'яті формули, задачі, теореми.

Стуг, на інститутському подвір'ї, і зустріли відповідального секретаря приймальної комісії Б. П. Яроша.

— Гарний курс підбирається, — говорить Валентин Прокопович. — І головне, що до інституту прийшла молодь від землі...

І так, від землі, від отого колгоспного поля, де виспіває жайвір над тугим колосом.

І не здивував, навпаки, ствердив наші думки діалог двох дівчат з Бобринця.

— Світланко, куди ж поїдемо після закінчення інституту?

— В свій колгосп!

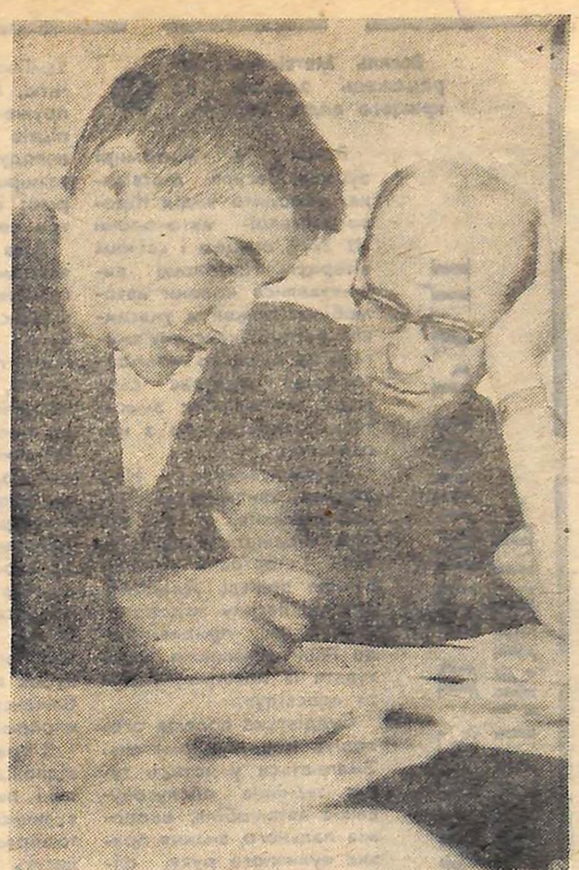
А третя:

— Ви спочатку вступіть, а вже потім діліть призначення...

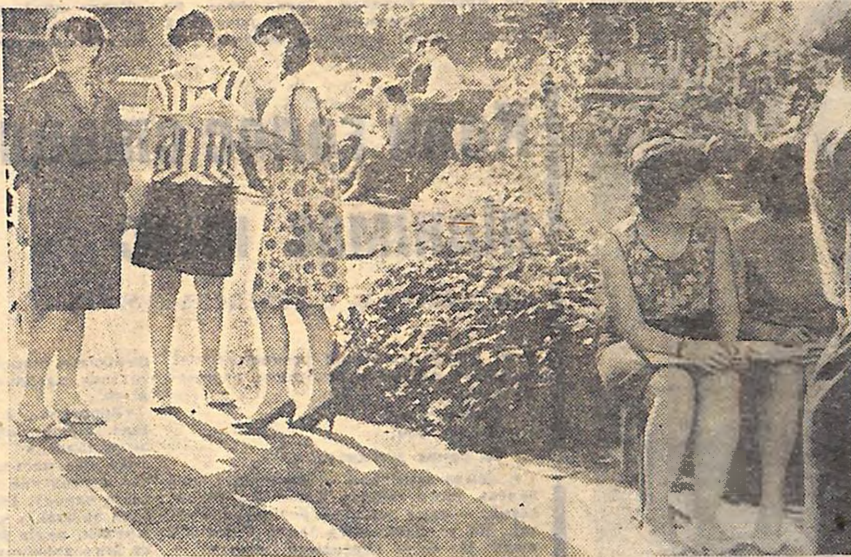
Дівчата з Бобринця на те не сказали ні слова. Лише посміхнулися.

Оптимісти...

Н. ПАЛИВОДА.



Викладач математики О. С. ЧОРНОВОЛ задоволений: абітурієнт Олексій СИТНИК відповідає на відмінно. Фото В. КОВПАКА.



О восьмій ранку — людно на інститутському подвір'ї...

СОЛІДАРНІСТЬ, МИР, ДРУЖБА

ним інтересам молодого покоління землі. Десять фестивалів днів були радісним, сердечним святом юності, яке на життя залишило в душах тисяч молодих людей найбільш сокровенні спогади.

На наш погляд, головна особливість і підсумок зустрічі в Софії полягає в тому, щоб усі заходи були пройняті гострим політичним змістом, прагненням юнаків і дівчат п'яти континентів знайти відповіді на найбільш насущні питання сучасності. Відбувся конструктивний діалог між людьми різних поглядів, переконань, віросповідань. В результаті знайдено спільні точки зору на проблеми дальнього розвитку руху солідарності з героїчним народом В'єтнаму, арабських країн, патріотами Греції, Португалії, Іспанії, народами Африки, Азії і Латин-

ської Америки, що борються. Делегати висловили свою єдину волю — посприяти боротьбу з небезпекою неонацизму в Європі.

В Софії зазнали краху лозунги тих недоброзичливців, які прагнули зобразити фестиваль лише як «культурну зустріч», намагалися урізати його політичну програму. Повна невдача чекала купки прихованих і явних «антифестивальників», які прибули в Болгарію, щоб перешкодити нормальній роботі фестивалю.

Радянська делегація глибоко задоволена тим, що в центрі всієї фестивальної роботи були поставлені проблеми активізації солідарності з мужнім народом братнього В'єтнаму. Ця солідарність стала нині тим пробним каменем, на якому перевіряється совість і добра воля молодих людей.

ІВАН ПАНЕВ, перший секретар ЦК Димитровської Комуністичної Спілки Молоді:

— Вперше в історії міжнародних молодіжних свят на Софійському фестивалі прозвучав бойовий девіз — солідарність! І ми, представники Болгарії, дуже раді, що саме на нашій землі молодь світу (Закінчення на 3-й стор.).

ПО КУРСУ — ЗЕМЛЯ ПОДВИГІВ

Гостинно зустріла молодь міста-героя Севастополя і військової моряки Червонопрапорного Чорноморського Флоту учбовий корабель «Москва». Це — флагман флоту Московського міського клубу юних моряків, річковиків та полярників. Екіпаж — старшокласники шкіл столиці — 12 липня цього року вишов у похід по місцях трудової, бойової та революційної слави радянського народу.

Курс «Москви» проходив по Волзі, Азовському і Чорному морях. В Ульяновську Герой Соціалістичної Праці В. Салатов вручив юним морякам факел, запалений від полум'я термічної печі.

У Волгограді екіпаж зустрівся з учасниками історичної битви, побував на Мамаєвому кургані, Московські діти везуть жменьку священної землі міста-героя, щоб передати її своєму музеєві бойової слави.

Під час стоянки в Севастополі юні моряки відвідають історичні місця, ознайомляться з славними бойовими традиціями чорноморців. Потім корабель вийде в Херсонський порт. Там екіпаж передасть комсомольцям України факел, який буде доставлений до Києва на четвертий зліт радянської молоді, що робить похід по шляхах своїх батьків.

М. ТУРОВСЬКИЙ, кор. РТАУ. Севастополь.



6 серпня в заключний день IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів спеціальні кореспонденти ТАРС у Софії попросили ряд керівників молодіжних організацій висловити свою думку про підсумки форуму юності.

ЄВГЕН ТЯЖЕЛЬНИКОВ, перший секретар ЦК ВЛКСМ:

— Фестиваль, безперечно, виконав свої завдання. Його ідеї відповідають корін-

ЗОЛОТО НАШЕ!

«УРА! ЗОЛОТО НАШЕ! ВИЛІТАЄМО З СОФІЇ 7-ГО ВРАНЦІ. «ЯТРАНЬ», — ТАКУ ЗВІСТКУ ТЕЛЕГРАФ ПРИНІС УЧОРА В КІРОВОГРАД ІЗ СТОЛИЦІ ІХ ВСЕСВІТНЬОГО ФЕСТИВАЛЮ МОЛОДІ І СТУДЕНТІВ. ВІДМІННО, ЗЕМЛЯКИ!

АВТОДЖИТТІ ЖИВЕ В КІРОВОГРАДІ

Василь Матвієнко переможець змагань на кращого водія України.

Ранок у Житомирі зустрів Василя Матвієнка, молодого водія Кіровоградської автоколони № 2200, сонцем і свіжим вітерцем. На площі вишикувалися колони автомобілів. Кожен з учасників республіканських змагань на кращого молодого водія відчуває сьогодні хвилювання: змагання доведеться не з новачками...

Жеребкування. Наш земляк хвилюється: успіх змагань у великій мірі залежатиме від того, який стартовий номер випаде водієві. Двадцять другий! Василь зadowolений: є час придивитися до інших учасників, врахувати їх помилки, набуті «досвіду».

Суддівська колегія оголошує порядок змагань. Змагаються у чотири тури: технічне обслуговування автомобіля, економія пального, знання правил вуличного руху, фігурне водіння.

У першому турі Василь мусив у найкоротший час

замінити переднє колесо. Чіткі, економні рухи, напружена увага. Закінчив, підвів голову — глядачі аплодують. Не йому, житомирцю Петру Жигирю: той випередив на три секунди.

Зате в змаганнях на економію пального Василя не мав рівних. На кількохстах грамах пального учасники змагань мали проїхати три кілометри, не знижуючи швидкість нижче двадцяти кілометрів на годину. Високий клас показав кіровоградець у цьому турі, проїхавши чотири кілометри сто один метр і залишивши далеко позаду своїх суперників. Суддівська колегія в складі найдосвідченіших спеціалістів автосправи вручає нашому землякові кубок переможця республіканських змагань за економію пального.

В третьому турі Василь відповідає на всі поставлені питання з правил вуличного руху, але житомирець зробив це на десять секунд раніше.

Друге місце. Що ж і це непогано, враховуючи, що попередю четвертий тур,

найвідповідальніший — фігурне водіння автомобіля.

Нерви напружені до краю. Василь Матвієнко сідає за кермо, поряд — суддя. Кіровоградця помітили, аплодують, бажають успіхів. Двоє воріт, поставлених під кутом, молодий водій проїжджає блискучо.

— Чиста робота, — захоплюються глядачі.

Попереду — вузька рейка. Василь залишає на ній чіткий слід протекторів переднього і заднього коліс. Пройдемо і цей етап.

«Джигітовка» — одне з найскладніших завдань, поставлених перед учасниками змагань. Водій мусить на ходу автомобіля зняти з стояка кільце і накинути його на інший. Оплески вриваються в тишу, що порушувалася лише гудінням Василево-го ГАЗа, коли хлопець чітко виконує цю вправу.

«Змійка» — це ряд прапорців, поставлених, як на слаломній трасі. Багато уваги і вміння вимагає ця вправа. Ускладнюється вона ще й тим,

що машина повинна пройти між прапорцями не лише переднім, а й заднім ходом. Крім того, ведучи автомобіль заднім ходом, водій має поставити його на стартову лінію так, щоб задні колеса точно її накрили.

Все це й виконує Василь Матвієнко на відмінно.

Підрахувавши очки за чотири тури, судді присуджують перше місце водієві з Кіровограда Василю Матвієнку. Нашому землякові, крім кубка за економію пального, вручається Почесна грамота Центрального Комітету ЛКСМУ, присвоюється звання кращого молодого водія республіки, вручається перший приз змагань — радіоприймач «Меридіан».

Кіровоградець Василь Матвієнко увійшов до складу збірної команди України. Незабаром на герможця чекає місто Ульяновськ, де будуть проведені всесоюзні змагання на кращого молодого водія країни.

Щасливої дороги, Василю!

В. ДІМІН.



На фото: переможець республіканських змагань на кращого молодого водія Василя МАТВІЄНКА. Фото В. КОВПАКА.

Я РОЗПОВІМ про мого вчителя, про людину, яка подарувала людям багато пісень. Василю Івановичу Лебедєву-Кумачу сьогодні сповнилося б сімдесят років. Але його імена серед нас. Є його пісні, які майже через двадцять років після його смерті завойовують все нових і нових захоплених шанувальників. Тому що в них дух народу, дух свободи і революції!

Ламартін називав пісні Беранже патронами, якими стріляла Липнева революція у Франції. З піснями Лебедєва-Кумача перемагали радянські люди у війні з фашизмом.

...Це було в кінці війни, десь у Східній Пруссії. Радянські танки йшли по безлюдній місцевості. Купи повалених дерев, глибокі вирви від вибухів, і ні

перед ним — сином шевця — Жовтнева революція. В роки громадянської війни він став бійцем. Зброя його були вірші, тексти до плакатів АГІТ-РОСТА, листівки для фронту (підписані псевдонімом Кумач). Не випадково одна із білоградських листівок закликала: «Треба знищити цього більшовицького писака Кумача!»

Успіх першої ж його пісні відкрив нову пору в його творчій біографії. В. І. Лебедєв-Кумач став улюбленим поетом-піснярем країни. Майже кожний новий фільм робив всенародним надбанням нову пісню І. Я. Дунаєвського і В. І. Лебедєва-Кумача. Із кінофільму «Цирк» прийшла до нас привільна, велична, урочиста пісня «Широка страна моя родная», з мелодією якої і сьогодні починається кожний ранок нашої Батьківщини.

«Волга-Волга»... І згадується: «Красавица народная, как море полноводная...»

«Діти капітана Гранта»... І оживають в пам'яті добрі веселі рядки з пісеньки Паганеля: «Жил отважный капитан, он объездил много стран...» І губи самі потягнуться до усмішки, запальну пісеньку про веселий вітер...

«Воротар»... І серце починає битися в такт маршу: «Чтобы тело и душа были молоды...»

Це був пост-громадянин. Він оспівував свого народу. Він не закликав «змінювати зв'язок з народом». Він жив його життям, радів його успіхам, хвилювався його тривогами.

За декілька років до початку війни він пише: «Если завтра война». І ніби передбачав великий подвиг народу: «Как один человек, весь советский народ»

За свободную Родину встанет... Через декілька днів після початку Великої Вітчизняної війни країна співає його і О. В. Александрова пісню «Славенная война». Це не був професійний «відгук на подію». Він був у віковий дзвін:

Вставай, страна огромная... Як у всякого великого художника, у В. І. Лебедєва-Кумача було своє творче кредо. Коли він написав «Молодым везде у нас дорога, старикам везде у нас почет», то говорив друзям: «Можливо, це ще не завжди так, не всюди, але так повинно бути. Я і написав для того, щоб так було».

Нам песня строит и жить помогает, Она, как друг, и зовет и ведет... — Кумач не міг не написати цих рядків.

М. ПЛЯЦКОВСЬКАЯ.

Коли голос співця піднімає клас

ДО 70-РІЧЧЯ В. І. ЛЕБЕДЄВА-КУМАЧА

душі навкруги. Тільки ревіше грізних машин. І раптом в глибокому пережому тилу...

Страна моя, Москва моя, Ты самая любимая.

«...земля заспівала, — розповідає очевидець цього епізоду Євген Долматовський, — саме земля — безлюдна, пуста!.. Як у казці, з-під землі з'явилися люди. Це були переважно дівчата — росіянки, українки, білоруски, вигнані на каторгу». Вони спітали кумачовську «Москву травневу». Василь Іванович написав її в 1937 році до святкування двадцятого радянського Першотравня.

Ця пісня стала класичною. А втім, В. І. Лебедєв-Кумач став класиком з першої ж своєї пісні. Тільки-тільки зароджувалося звукове кіно. Режисер Григорій Александров вирішив поставити звукову комедію «Веселі хлоп'ята». В головних ролях зіграли Любов Орлова і Леонід Утьосов, Ісаак Йосипович Дунаєвський написав мелодію маршу. «Комсомольская правда» оголосила конкурс на кращий текст майбутньої пісні. Зйомки уже йшли, а композитор все бракував і бракував купу віршів, що все росла перед ним. І, нарешті:

Когда страна прикажет быть героем, У нас героем становится любой. Ці рядки приніс співробітник журналу «Крокодил» Василь Лебедєв. Так, до 1934 року, коли заспівали його «Марш веселих хлоп'ят», Кумач був відомий тільки як поет-сатирик. Дорогу в життя і в поезію розкрила

І ПІСНЯ, І ДОЛЯ

ПРИЇХАЛИ РОВЕСНИКИ КОРЧАГІНА

ГОСТЕЙ зустрічала вся Антонівка. Біля Палацу культури виїшли їм назустріч з рушником та паляницею, запросили до святоково прибраного залу.

Стала на трибуну секретар партійної організації артілі «Родина» Ганна Карпівна Фурманова, почала розповідати про далекі буремні роки, про ровесників Павла Корчагіна і перші червоні стаяги, що з'явилися в її селі.

— І ось вони, хто проліс ті знамена сільськими вулицями, сьогодні разом з нами. Вони прийшли, щоб напередодні піввікового ювілею Ленінського комсомолу сказати нашим молодим антонівським хліборобам шире слово про свою тривожну молодість, про стежку, якою крокували перші комсомольці.

Задивляються на двадцятирічних антонівських дівчат та хлопців люди з багатою долею: Петро Вячеславович Корнієнко — доцент Харківського державного університету, Федір Іванович Пугач — викладач Луганського сільськогосподарського інституту, кандидат наук, Ніна Іванівна Волошановська — науковий співробітник Київського науководослідного інституту педагогіки, Василь Кіндратович Зінов'єв — полковник запасу, інші їх ровесники.

До молоді звертається ватажок першого комсомольського осередку В. К. Зінов'єв. Розповідає про те, як комсомольці Антонівки боролися з бандитами, як ввечерами вчили неписьменних писати й читати. Далі — згадка про клуб «Безбожник», вистави перших аматорів, свята Івана Купала та вечоринці... Потім спогад про тих, хто в далекі двадцять років віддав своє молоде життя заради сьогодиннього дня. Хвилинно мовчання присутні в залі вшановують пам'ять Михайла Марченка, Маркіяна Бойка, Григорія Мірошніченка, Семена Зидака...

Василь Кіндратович говорить про свою долю, Згадує, як його послали вчитись у кавалерійське училище. Згодом — служба в армії, навчання у військової академії, важкі дороги війни, де йому, досвідченому офіцеру, було вручено шістьнадцять орденів та медалей. Сьогодні полковник Зінов'єв без військової шинелі. Та вогонь, що спалахнув у юнацькій серці, полум'яніє й донині. І Василь Кіндратович звертається до молодих антонівських колгоспників:

— Ми раді, що факел, запалений нами, ви несете ще вище і далі...

Петро Вячеславович Корнієнко встав з-за столу з сльозами на очах.

— Сьогодні на світанку пройшов селом. Нічого не впізнав. Всюди — нове. Виходить, всі покоління Антонівки мають струнку творця, господаря.

Ще і ще виступають гості. Аж ось знову підвіє В. К. Зінов'єв. У його руках — червона книжка. В ній рядки, що їх написали всі десятеро перших комсомольців, які приїхали щойно в Антонівку.

— Двадцятирічні, слухайте наказ! Линуть слова про буремні роки, про ровесників Матросова і Кошового.

— Пам'ятайте про нашу юність, несіть далі наші знамена!

— Пронесемо! — це вже з уст молодого механізатора Миколи Непорожного.

Хлопець від імені своїх ровесників запевнив комсомольців двадцятих років, що дорога молодих антонівських хліборобів буде такою ж завидною.

— І пісню ми вашу співаємо, і долю таку ж вибрали...

М. ШЕВЧУК, спецкор «Молодого комунара», с. Антонівка Долинського району.

НАКСЛО ПЛАНЕТИ

ЄВФРАТСЬКИЙ КОМПЛЕКС

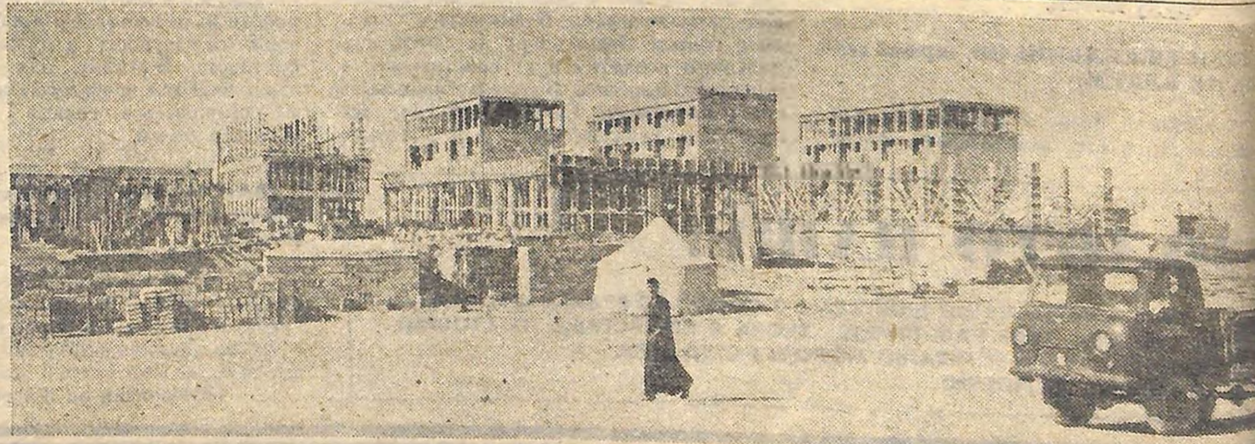
В районі невеликого села Табка Сірійської Арабської Республіки на річці Євфрат споруджується гідротехнічний комплекс. Тут будуть збудовані гідроелектростанція і гребля висотою 40 і довжиною 2200 метрів. Будівництво гідротехнічного комплексу, проект якого розроблений московським інститутом «Гидропроект», буде здійснене в дві черги. В першу чергу будуть встановлені три агрегати потужністю по 100.000 кіловат кожний, а другу — ще п'ять агрегатів такої ж потужності. Вже перша черга дасть країні 1,5 мільярда кіловат-годин на рік, що в два рази перевищить нинішній виробіток електроенергії в Сирії.

Створення водосховища дозволить зрошити 600 тисяч гектарів плодючих, але засушливих земель, що дорівнює всій зрошеній площі в країні в даний час.

На будівництві зайнято близько 2000 радянських і сірійських спеціалістів. До 1970 року ця цифра повинна зрости в п'ять разів. Радянський Союз забезпечить будову на Євфраті всім необхідним обладнанням, машинами і спеціалістами.

На місці села Табка будується місто гідробудівників.

(ЛПН).



В ОБКОМІ ЛКСМУ

БУТИ БІЙЦЕМ

З метою поліпшення військово-спортивної роботи первинних комсомольських організацій бюро обкому ЛКСМУ оголосило огляд військово-спортивної роботи в первинних комсомольських організаціях області на честь 50-річчя Ленінського комсомолу.

Умови огляду: Забезпечення високоякісної підготовки юнаків до служби в лавах Збройних Сил СРСР на основі вимог Закону «Про загальний військовий обов'язок».

Фізкультура і спорт повинні стати нормою життя кожного комсомольця.

Організувати підготовку і складання призовниками і допризовниками нормативів комплексу «Готовий до захисту Батьківщини!».

Проводити юнаків на військову службу повинні стати урочистим святом у кожній комсомольській організації.

Продовжувати участь у Всесоюзному поході комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової та трудової слави радянського народу.

Проводити зустрічі з ветеранами війни, революції і праці, відмінниками бойової і політичної підготовки, передовиками праці.

Встановити шефство над пам'ятниками, братськими могилами, історичними місцями.

Практикувати проведення уроків мужності, написання творів, курсових і дипломних робіт з військово-патріотичної тематики.

Створити музеї, кімнати або куточки революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

Брати активну участь в будівництві або обладнанні спортивних споруд, тирів, смуг перешкод.

Домогтися, щоб кожний комсомолец став розрядником в одному з видів спорту до 50-річчя комсомолу України.

Підсумки огляду військово-спортивної роботи будуть підведені у червні 1969 року.

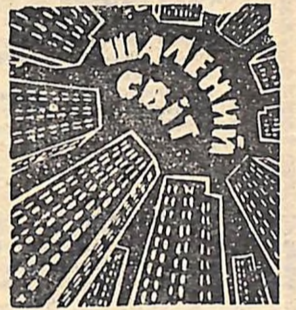
Первинні комсомольські організації — переможці огляду військово-спортивної роботи — нагороджуються Почесною грамотою обкому ЛКСМУ та пам'ятним вимпелом.

ДО ДІДА Федора? — перепитуює літня колгоспниця. — До нього. — Он хата. Тільки не називайте дідом. Боротися запропонує. В кінці городу кременний чоловік вимахував косою. Під вільно випущеною сорочкою ходили широкі лопатки. Обличчя, припечене сонцем, розпашіле, а сиві вуса задержували тягнутися вгору.

тук-тук, і в голові в мене тукє. Та все про одне: як би до Григорія Івановича податися. Піворухнувся. Дідові здалося, що мені не терпіться. — Що, не інтересно? — питає дід. — Вам би щось отаке? — крутить зигнотову долонею десь вище вуха. — Розповідайте, Федоре Венедиктовичу! Почуваю, що дідові зараз не до жартів: спомини заповнили старого. — Так от, притхали в Одесу і стоїмо. Коли викликає Чернов. Кришка, говорять, скоро Денкіну, в Турцію тікати будемо.

товці швидко пов'язали бандитів. Лише деякі встигли вистріляти. Ті, що не брали участі в банкеті, кинулися тікати. Велика група антоновців напала на мій взвод. Важко було, загинуло кілька товаришів, але жодного ворога не випустили з села. Тоді й нагородили мене орденом Червоного Прапора. До речі, одержував його разом з полководцем Блюхером. Вже вранці Григорій Іванович говорив з досадою: — Не піймали вовка. Не зайшов у пастку. Так, того разу Антонова заарештувати не вдалося, але банда його була знищена. — Федоре Венедиктовичу, тоді вас нагородили першим орденом. А коли другим? — Другий, — посміхається Федір Венедиктович, — теж одержав у бригаді Котовського. Це була завершальна операція по ліквідації банди Тютюнника. Трапилось так, що я верхи на коні з ручним кулеметом погнався за чотирма бандитами, що втікали на тачанці. Мій кінь впав, та кулеметна черга зупинила втікачів. В тачанці виявилися важливі документи з штабу Тютюнника.

ГРАБЕЖІ, ВБИВСТВА, НАСИЛЬСТВА



Колінь Глазго, друге за значенням місто в Шотландії. Було знаменитим у всьому світі центром машинобудівної промисловості. На жаль, за останні два-три десятиріччя воно здобуло репутацію зовсім іншого роду, сумну славу найбільш крупного центру злочинності в Англії.

Багато злочинів чиняться організованими бандами підлітків. В деякі з цих ватаг входить по 100 чоловік, а сутинки між бандами, коли йде в кід найрізноманітніший асортимент зброї, відбуваються регулярно майже кожного вечора.

ФЕДІР ДАНИЛЮК, КОТОВЕЦЬ

тсья, нарешті кидає і тягнеться за своїми. Я не ображаюся: чув про дідові дивацтва. — Не наш ти наче, не сільський. — Я з газети. — Це з тих, що пишуть? Мовчу. Почуваю: дід випробує характер. — Так от, про Денкіна... — Діду, я про Котовського! — врывається мені терпець. Дід глянув на мене і продовжував, наче й не чув нічого.

— Федоре Венедиктовичу, чув я, нагороди маєте? — Маю, — дід вирівняв плечі, немов відчув на них солдатську гімнастерку. — То розкажіть, за що нагородили. — Ну, що ж... Взяли ми з котовцями Тирасполь, Одесу, Вінницю, Ставище, Комаровці, коли раптом одержує Григорій Іванович наказ іти на Тамбов. Дуже вже розперзався там отаман Антонов. В селі Балабухи, що під Тамбовом, дали ми Антонову бій, та так дали, що залишилося в нього чоловік двісті, та й ті поховалися в лісі, в трясовині. Як виманити їх звідти? Збирає Григорій Іванович командирів, а я вже був тоді командиром взводу, і говорю: — Ось що, хлопці. Антонов чекає на допомогу Фролова. В лице він мене не знає. Поїдемо, запросимо отамана на банкет. Зі мною комеск Вальдман і (глянув на командирів взводів) комвзводу... Симонов.

Тоді мої хлопці замалили не пристрелили мене, — сміється Федір Венедиктович. — Я загубив папаху і одягнув офіцерського кашкета, що лежав біля тачанки. Коли, бачу, біжать до мене хлопці з мого взводу і стріляють. Стійте, кричу їм, собачі діти, командира вб'єте! — А що після громадянської робили, — питаю, — де були? — А тут і був, у Пушкотовому. І головою комвзводу був, і головою земельної комісії. Організував колгосп. Глянувши на дружину, широк розсміявся: — Таке було, що селяни по кілька разів на день відводили коней на колгоспне подлілля і забирали. Та що говорити про інших. Агітую за колгосп в одному кімні села. Приїду додому, а мої конячки на подвір'ї прив'язані. Ліда стоїть біля них слюзями вмивається. — І в Великій Вітчизняній брали участь? — Брав, — відповів раптом невесело, — разом з синами. Я помітив, як зборознилися, захмарилось його чоло, як згорбилися плечі, і він відразу немов постарішав, став справжнім дідусем. Кинув погляд на бронзового воїна, що на братській могилі майже проти двору Данилюка, і замовчав.



чинності, яку вони лише частки можуть пояснити. Їх особливо турбує те, що суціль з усього, більшість злочинів, вчинених молоддю, має в основі лише одну спонукальну причину: насолоду і задоволення від самого насильства. Всього лише за один повсякденний нещасливий день у Глазго зареєстровано 21 серйозний напад на людей. 25 пограбувань і 100 чоловік були доставлені в лікарню з каліцтвами, одержаними в результаті бандитських нападів. 53 з них мали рани, нанесені ріжучою і колючою зброєю. Це підсумок лише одного дня. А ось дані за рік. У 1967 році в Глазго було вчинено 1465 злочинів, вдвічі більше, ніж п'ять років тому і більше половини всіх злочинів, вчинених по всій Шотландії. Серед цих злочинів 15 вбивств, 24 замачи на вбивство і 1282 напади.

у подіях, що відбуваються на політичній арені, незадоволення, викликане тим, що лейбористська партія так і не ввійшла ні однієї з своїх головних обіцянок. Шкідливість сучасного капіталістичного суспільства не можуть бути привабливими для юнацтва. Для деяких молодих людей насильство — це щось на зразок наркотиків. Газета «Піппл» у статті, присвяченій постопі злочинності у Глазго, наводить слова одного із пенсітарів, який заявив, що бандити з цього шотландського міста «допомагають своїм мужності, єдиним їм відомим способом — насильством». Але є й інші, більш суттєві причини росту злочинності. Рівень безробіття в Глазго складає 4,8 процента, тобто майже вдвічі більше середнього показника по країні. Ця обставина, якщо не є основною причиною, що породжує злочинність, то в кожному випадку сприяє її росту. Дужею причиною росту злочинності в місті є небажальне становище у ньому з учбовими закладами. У Глазго зараз не вистачає 1700 вчителів. Класи переповнені, і деякі діти не походять в школу повного обов'язкового курсу. У школі панує атмосфера насильства. І викладач може чекати чого завгодно від своїх 14-річних школярів.



На фото: ветеран громадянської і Великої Вітчизняної воєн, кавалер двох орденів Червоного Прапора, двох орденів Червоної Зірки, орден Вітчизняної війни Ф. В. Данилюк з сином Іваном. Фото часів Великої Вітчизняної війни.

Не взяв мене Григорій Іванович. Лише наказав уночі чекати «гостей». А коли придуть, оточити село і не випускати нікого. Вже на світанні, коли вітерець доніс з поля шеліт гречки і проса, з'явився в Балабухах великий загін антоновців. Командири, як водиться, почали гульню, а рядові несли варту. Коли підпили, скомандував Григорій Іванович: «Руки вгору!». Кот

Голованівський район. В. ШАРІЙ.

СОЛІДАРНІСТЬ, МИР, ДРУЖБА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.). продемонструвала вірність цьому девізові. Болгари усвідомлювали велику відповідальність як господарі фестивалю і робили все для того, щоб делегати почували себе добре, щоб благородний дух цього форуму запалив серця нових молодих борців за мир, демократію і соціальний прогрес.

РОДОЛЬФО МЕКІНІ, президент Всесвітньої федерації демократичної молоді: — IX Всесвітній — найпереконливіший доказ зрослої єдності демократичних сил молоді. Ми вправі твердити, що він перетворився в грандіозну за масштабами і значенням демонстрацію солідарності з багатостраждальним і героїчним народом В'єтнаму, який відчу-

ває на собі всю жорстокість і віроломність американської воєнщини. Найактивніше завдання молоді світу сьогодні полягає в тому, щоб посилити боротьбу за збереження миру. Завдання це з винятковою гостротою стоїть особливо перед молодим поколінням планети, бо молода людина може здійснити свої мрії лише в атмосфері миру і творення. В Софії виявилась полі-



тична зрілість сьогоденної молоді, її самовіддана готовність роботи все для світлого майбутнього людства. Ф. КАТЛЕР. (ТАРС). Лондон.

